

גדר חיוב ברכות הנהנין

הגרעק"א (בגה"ש) היאך שייך להחמיר לברך הלא ברכה ספיקה להקל.²

ובמקום אחר מצינו שיטת ר"י שבספק ברכה שלפניה נוקטים לחומרא לברך מפני הספק. כן מובא בתוס' (שם יב.) בשמו גבי ספק הגמרא בפתח אדעתא דחמרא וסיים בדשכרא, שיש להחמיר ולברך פעם נוספת. והקשה המג"א (רט סק"ג) הלא ספק ברכות להקל. ותירץ הגרעק"א (בגליון הש"ס ובשו"ע שם) עפ"ד מהרש"א (בפסחים קב.) שנקט דבברכות הנהנין אין אומרים ספק ברכות להקל הואיל ואסור להנות בלא ברכה, הלכך מספק יש להחמיר ולברך שוב. [ואם משום ברכה לבטלה, כבר רמז בגה"ש שם דכיון שאסור לו לאכול במצב זה, נמצא שהדין מחייבו לצאת מן הספק וא"כ הברכה נצרכת לו ואינה 'לבטלה', אף אם כלפי שמיא גליא שכבר בירך מקודם. וכמו שכתב בעצמו במקום אחר (בשו"ת ח"א כה) שעל כן בספק ברכות דאורייתא כגון בברכת המזון אמרינן לברך (כמבואר בברכות כא וברא"ש, או"ח קפד, ד ועוד) ואין חוששים לספק איסור ברכה לבטלה שלדעת כמה פוסקים הוא איסור דאורייתא ד'לא תשא' - שכל שמחויב לברך מחמת הספק תו אין זו ברכה לבטלה בודאין³. והביא שכן תירץ האבן-העוזר קושית המג"א, שלדעת ר"י לא

(א) ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' וגו'. אמר ריש לקיש מלמד שעשה פרדס ונטע בו כל מיני מגדים וכו' אמר ריש לקיש אל תקרי 'ויקרא' אלא ויקריא - מלמד שהקריא אברהם אבינו לשמו של הקב"ה בפה כל עובר ושב. כיצד לאחר שאכלו ושתו עמדו לברכו, אמר להם וכי משלי אכלתם משל אלקי עולם אכלתם, הודו ושבחו וברכו למי שאמר והיה העולם (סוטה י, והובא ברש"י פרשת וירא).

בגמרא ר"פ כיצד מברכין (ברכות לה.) שקלינן וטרינן מנין לברכת הנהנין באכילה, ומסקינן סברא הוא; אסור לו לאדם שיהנה מן העולם הזה בלא ברכה. ואמרו שם עוד, כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה - מעל; כאילו נהנה מקדשי שמים; כאילו גוזל להקב"ה וכנסת ישראל. ודעת הריטב"א שם שסברא זו אמורה רק בברכה שלפני האכילה, אבל לא בברכה שלאחריה. אבל ברשב"א מבואר שאף בברכה שלאחריה איכא להך סברא. ולכאורה כן מורה פשוט דברי הגמרא בסוטה הנ"ל, שאברהם אבינו הקריא שם השם לבאי עולם בלמדם לברך לאחר המזון מכח הסברא⁴.

והנה כתב הר"י (בתוס' ברכות מט: רבי מאיר) שלענין שיעור שתיה לחיוב ברכה אחרונה יש להחמיר ולברך אפילו בפחות ממלא לוגמיו. וכבר הצריך עיון

א. אך אין זו קושיא על השיטה החולקת די"ל שאמר להם בדרך הנהגה ודרך ארץ ולא כחיוב - שהרי ודאי לא שמענו חיוב ברכת הנהנין בבן נח. עוד י"ל שאף להריטב"א כשלא בירך בתחילה ודאי קיימה הסברא שאסור להנות בלא ברכה לחייב ברכה לאחריה (וראה בהערה בסוף השיעור).

ונלענ"ד נראה שאף הרשב"א לא קאמר דהסברא שאסור ליהנות אמורה גם כלפי ברכה שלאחריה, דא"כ אף בפחות מכזית יתחייב בה, והרי מפורש ברשב"א (לח:): דוקא לפניו אין שיעור משום הסברא דאסור ליהנות בלא ברכה, אבל לאחריה אין שום ברכה בפחות מכזית. ולשון הרשב"א: 'ליכא דטעון ברכה לא לפניו ולא לאחריו מן התורה אלא שבעת המינים בלבד שהן טעונין לאחריהן מן התורה, הא שאר מינין בין לפניהן בין לאחריהן אין טעונין כלל אלא מסברא וקרא אסמכתא בעלמא' - ונראה שאם כוונתו במה שאמר 'סברא' לכלול ברכה שלאחריהן גם כן, לאו היינו הך סברא דאסור ליהנות בלא ברכה אלא סברא שראו חכמים ליתן הודאה גם לאחר שנהנה.

ב. שאף אם סובר ר"י כהראשונים דברכה לאחר שבעת המינים דאורייתא, אין זה אלא בכדי שביעה ולא בשתיית כזית. ושם סבר ר"י דחשיב דבר שעיקרו מהתורה ואזלינן ביה לחומרא.

ג. בגליון השו"ע נתן רעק"א טעם אחר לדברי ר"י שהצריך לברך שוב, דכיון שאסור לו לשתות מפני הספק הרי הברכה שבירך תחילה יצאה לבטלה בכל אופן, וא"כ כשנאמר לו לברך שוב ולאכול הלא אינו מוסיף ברכה לבטלה בשום פנים, כי ברכה אחת היא לבטלה בכל אופן, גם אם נאסור עליו לברך ולאכול. ולפי סברא זו מודה ר"י בעלמא דבספק לא יאכל ולא יברך. ולפי"ז דברי ר"י ברך מט שהחמיר לברך בספק אינם מיושבים. אך הדברים שבפנים אמורים לפי דבריו בגה"ש דמשמע מיניה שנקט בכל ספק ברכת הנהנין לדעת ר"י יברך ויאכל כיון שהברכה נצרכת לו להמשך אכילתו ועל כן אינה ברכה לבטלה. וכן מבואר בארחות חיים המובא בפנים. [ויתכן שמיאן רעק"א בגליון הש"ס בסברתו הנ"ל שכתב בשו"ע, כיון שסו"ס מספק אין לו לעשות מעשה ולהיכנס לספק

איסור אכילה, שפיר שייך לומר שבספק אם מותר לו לאכול אם לאו יכול לאכלנו בהתר ע"י הברכה, כיון שהנידון הוא על האכילה, והרי אותה אכילה יכול לעשותה בדרך התר ולמה יעשנה באיסור. וא"כ זהו יסוד מחלוקת הראשונים; להרי"ף חיוב הברכה הוא בגדר מצוה, הלכך מספק אינו מחויב, ואילו להר"י הוא בגדר איסור הלכך מספק חייב לברך, שהרי יש לו מתירין לאיסור זה ע"י הברכה. ע"כ דברי הקה"י המתוקים.¹

והנה רעק"א בגליון הש"ס שם בתרצו את שיטת ר"י, ציין לקושייתו הנ"ל בדף מט. וכוונתו בזה שאמנם מצינו לר"י בשני המקומות דאזיל לחומרא בספק ברכת הנהנין, אך התייחס בברכה שלפניה י"ל דכיון שאסור ליהנות בלא ברכה הרי מספק אסור לו לאכול על כן יש לו לברך מפני הספק וכנ"ל, אבל גבי ברכה שלאחריה חיובה בגדר מצוה ולא איסור, ואכתי קשה הלא ספק ברכות לקולא, שהרי עתה לא עומד לפנינו נידון התר אכילה.

ונראה לבאר שיטת הר"י על פי דבריו במקום אחר, אלא שתחילה יש להרחיב בעיקר גדר חיוב ברכת הנהנין, וממילא רוחא שמעתא.

(ב) בעיקר החקירה הנזכרת בגדר חיוב ברכת הנהנין, האם יסודו 'מצוה' או 'איסור', לכאורה יש כמה הוכחות שהוא בגדר 'מצוה', וכפי שהביאו בספרי האחרונים (ע' עמק ברכה דיני ברכה"נ; מנחת שלמה יח); מהא דאמרינן דבעל קרי - קודם שביטלוה לתקנת עזרא - מברך על המזון לאחריו ולא לפניו (ברכות כ-כב). וכיו"ב פועלים העושים במלאכה אצל בעל הבית דמדינא דגמרא אינם מברכים לפני המזון (לפי גירסה דידן בברכות טז). הרי מבואר שאדם המנוע מלברך - אוכל בלא ברכה. ומשמע שביסוד הדבר הברכה היא בגדר מצוה וכל שהוא אנוס מלקיימה פטור. ואילו יסוד הדין הוא איסור ליהנות בלא ברכה, מדוע מותר לבע"ק ולפועלים לאכול בלא ברכה, וכי מי אונסם לאכול עתה. וכן הביאו להוכיח מהא דקיי"ל באונן (ביו"ד שמא, א עפ"י ברכות יז): הפטור מכל המצוות שאוכל בלא ברכה, הגם שאסור לו לאכול פת בלא נטילת ידים שהרי מוזהר הוא על האיסורים הלכך אסור לו לאכול בלא

אמרינן ספק ברכות לקולא אלא בברכות המצוות וכד' אבל בברכות הנהנין ספקן להחמיר לפי שאסור ליהנות מן העולם הזה בלא ברכה.

ובדעת הר"י דס"ל בספק הגמרא שם לקולא, שסובר ספק ברכות להקל אף בברכות הנהנין ומותר לו לאכול בספק, יש לפרש שנקט שחיוב ברכות הנהנין הריהי מצוה כשאר מצוות דרבנן, הלכך מספק אינו מחויב בברכה ככל ספקא דרבנן לקולא. ואילו הר"י סובר שעשאוהו כאיסור משום לתא דמעילה וגזל הלכך ספקו להחמיר.

אכן רעק"א בגליון השו"ע שם נקט שאף הר"י מודה שעשאוהו כאיסור אלא דטעמו להקל גם בזה משום דאיסור זה אינו אלא מדרבנן. ואמנם צ"ב בשיטת ר"י, הלא ספקא דרבנן לקולא בין במצוות בין באיסורין. [וכן דעת רוב-ככל הראשונים דברכה שלפניה דרבנן, ותמהו על הר"ח שכתב מדאורייתא. אכן בפנ"י (ברכות לה) הקשה הלא בכל מקום סברא דאורייתא היא וכדפרכינן בעלמא 'למה לי קרא סברא היא'. וא"כ אף ברכת הנהנין בדין הוא שתתחייב מהתורה מחמת הסברא דאסור ליהנות מהעוה"ז בלא ברכה. אך כבר ביאר הצ"ח לנכון דהא דפרכינן ל"ל קרא סברא הוא היינו דוקא בדיני משפטים כגון המוציא מחברו עליו הראיה (ברפ"ה דב"ק) וכיו"ב, אבל מכח סברא אי אפשר לחייב מצוות בלא קרא. והלא כמה וכמה מצוות יש המחויבות בשכל כל אדם והוצרכה תורה לצוותן].

ובקה"י (ברכות ה) פירש בדעת ר"י על פי מה דאמרינן בפ"ק דביצה (ג) דספק דרבנן בדבר שיש לו מתירין אזלינן לחומרא, דעד שתאכלנו באיסור תאכלנו בהתר, כל שאפשר לעשות כן בלא הפסד וטורח מרובה. וא"כ הכי נמי מספק אין לו לאכול עד שיברך [ומשום ברכה לבטלה אין חשש כל שהדין מחייבו לברך כנ"ל]. ואילו דעת הר"י שהיא 'מצוה' דרבנן ולא 'איסור' הלכך אין להחמיר. אם משום שבמצוות לא מצינו לחומרא דדשיל"מ אלא באיסורין, ועוד נראה דכיון שלהרי"ף הנידון אינו על איסור האכילה אלא על חיוב הברכה, א"כ אין שייך לחייב לברך כדי להסתלק מן הספק משום 'עד שתאכלנו באיסור תאכלנו בהתר', דהא על זה גופא אנו דנים אם מחויב לברך אם לאו. ורק אם הוא בגדר

ברכה לבטלה (וכמו שהקשה בקה"י ה). ועוד, הלא בשעה שבירך ברכה ראשונה היה בדעתו לאכול ולא היתה לבטלה לפי דעתו (לפי הצד דברכה ראויה היא), ובאותה שעה ודאי לא עבר א"ל תשא, ומה שאח"כ נמנע מלאכול מפני שאוסרים לו, מסתבר שאינו עובר בזה למפרע (שאל"כ אין סברא שיאסרו עליו חכמים אכילתו מספק באופן שיעבור בודאי אלא דאורייתא). ועוד, דלפי"ז אם נתעורר לו הספק לאחר שטעם, יודה ר"י שלא יברך, וסתימת הדברים יותר משמע דבכל אופן אמר לברך].

ד. יהא מוכח לפי"ז דלדעת ר"י מחמירין בדשיל"מ אף בספקא דדינא באיבעיא דלא אפשר, דבזה מיירי הר"י. ודלא כמש"כ הפר"ח (באו"ח תצז) וכמו שהוכיח רעק"א (בתשובה סה) מדברי הר"ן לקולא. וע' רעק"א ביצה ג; שאג"א צ; אמרי בינה הל' בשר בחלב ז. ובדעת הר"י י"ל שסובר כסברת האחרונים.

לעשות את זה שאינו מברך כאילו גזל הברכה מהקב"ה, אבל לא שעיקר יסוד הדין הוא איסור הנאה מהמאכל עד שיברך.¹

הרי שהמהרש"א נקט שיסוד הדבר הוא שהטילו חכמים איסור 'גזל' ו'מעילה' באכילת המאכל, ועל ידי הברכה כמו הותר האיסור [ועל כן הוקשה לו על דברי רש"י הלא המאכל הוא הנגזל ולא הברכה]. והגרש"א נקט לאידך גיסא, שיסוד הדין הוא מצוה כשאר מצוות דרבנן אלא שמסתעף מהמצוה איסור 'גזל' מדרבנן.

אכן נראה שיש לומר דרך ממוצעת, שאין כאן שני 'שלבים' בצורת התקנה, אלא לעולם יסוד הדין הוא אחד - חיוב ברכה, רק גדר חיוב זה הוא כאיסור ולא כמצוה בעלמא, שכשבאו חז"ל לתקן חיוב ברכה תקנוהו בגדר איסור לאכול בלא ברכה, נמצא שמהותו של חיוב ברכה מוגדר כאיסור שלא למנוע את הברכה באכילה. ומובן לפי"ז שהאוכל אינו כגוזל המאכל, דהמאכל לא נאסר מעולם, אלא כגוזל את הברכה הוא, שזהו עיקר גדר חיוב הברכה מעיקרא. כן נראה בשיטת ר"י, שלכן סובר שאף במקום ספק אסור לאכול בלא ברכה, כיון שאין זה כשאר ספקא דרבנן אלא כספק איסור שיש בו לתא דגזל ומעילה, גזל הברכה.

ולפי גדר זה מובן שאותם אנשים שאינם מחוייבים בברכה, אין עליהם איסור אכילה, שהרי אין קיים איסור נפרד מהחיוב אלא גדרו של החיוב עצמו הוא כאיסור, הלכך מי שאינו בר חיובא מחמת אונס שראו חכמים לפטרו, כגון בע"ק ופועל, תו ליכא גביה איסור אכילה כלל. וכן האונן שהוא פטור מן המצוות, י"ל שפטור הוא גם מחיוב זה כי בעיקרו הוא תקנת חכמים בקום ועשה, אלא שהגדירוהו כאיסור לכל המחוייבים במצוה.

ולהרי"ף ושאר פוסקים שמתירים לאכול בספק, גדר הדבר הוא כמצוה בעלמא [והאיסור אינו אלא תוספת האלמה של המצוה ומסתעף ממנה, כדברי הגרש"א], הלכך דיינינן ליה ככל ספק דרבנן.

נטילה, ומ"מ מותר לו לאכול בלא ברכה - הרי שחיוב ברכת הנהנין מוגדר כמצוה ולא כאיסור.

והנה כבאור האבן-העזר ורעק"א בשיטת ר"י שבספק אסור ליהנות בלא ברכה, הגם דאנן לא קיי"ל כן אלא כמבואר בטשו"ע בכמה מקומות (קסו רט רי) שבספק מותר לאכול, אך מצאנו להר"י חבר בספר ארחות חיים (הלכות סעודה יט) שכתב כן להדיא, וביאר טעמו דהיאך יהנה בלא ברכה. ולפי האמור הרי מבואר דס"ל לשיטה זו שביסוד חיוב הברכה מונח איסור ליהנות בלא ברכה, ואם כן יוקשה מבעל קרי ופועלים ואונן. ואם כי לענין פועלים גירסת הגאונים והרי"ף וכמה ראשונים שמברכים לפניהם, וא"כ אפשר שגם הר"י והארחות-חיים גורסים כן [אף שהוא מן הדוחק שהר"י לא גרס כגרסת התוס' שהיא כגרסה שלפנינו]. ולענין אונן - אכן דעת הארחות-חיים (דיני אבלות יא) שאסור לו לאכול בלא ברכה דהיאך יהנה מן העולם הזה בלא ברכה, ומפרש מה שאמרו 'אינו מברך ואינו מזמן' בענין אחר. הרי דאזיל בשיטתו שאכילה בלא ברכה נידונית כאיסור ולא כביטול מצוה, וכאכילה בלא נטילת ידים. וא"כ יתכן שגם הר"י יסבור כן, דהאונן מברך לפניו. וכן נראה דעת הר"ש משאנץ (דמאי א, ד), דהא דתנן האונן אינו מברך כלומר לאחרים להוציאן ידי חובתן, אבל לא שיאכל בלא ברכה. אך מ"מ תקשי ממשנה ערוכה דבעל קרי מברך לאחר המזון ולא לפניו.²

ויש לבאר הדבר בהקדם דברי רש"י (בברכות לה רע"ב) על מה שאמרו כל הנהנה מן העוה"ז בלא ברכה כאילו גזל להקב"ה, פרש"י: 'את ברכתו'. וכבר עמד מהרש"א (בח"א) והלא את המאכל הוא גזול, וכדאמרו לעיל בגמרא כאילו נהנה מקדשי שמים, ומהו שכתב רש"י שגזול הברכה. והנה הגרש"א (במנחת שלמה יח) ביאר שגדר חיוב הברכה בעיקרו הוא מצוה ולא איסור, וככל הראיות הנ"ל, ופירש מדנפשיה מה שאמרו בגמרא כאילו גזול, היינו שהאלימו חכמים את חיוב הברכה

ה. ויש מקום לומר דלא גזרו חכמים איסור על האנוס מלאכול, וכמו במי שהכניס משקים לתוך פיו ונזכר שלא בירך דלהלן בפנים, שאף לשיטת ר"י אם הוא דחוק ואין לו משקים נוספים לשתות, מותר לבלעם בלא ברכה. וכמו שמצינו בנטילת ידים למי שאין לו מים בתוך הילוך מיל שהתירו לו לאכול בלא נטילה, הגם שהוא נידון של איסור. וכמו"כ נראה שאם אדם אנוס מלברך על המאכל זמן ממושך מחמת לכלוך המקום וכד' - יאכל בלא ברכה אף לדעת המשנ"ב (ע' שבט הלוי ח"ו כג). וא"כ יש לומר דהוא הדין בבע"ק שלא יכול לברך לא אסרוהו באכילה.

ואמנם יתכן לפי"ז שאם יש מים לפניו לא יאכל עד שיטבול [דומיא דאמרו בירושלמי שאם יש לו מים מודה רבי יהודה דלא יקרא ולא יברך עד שיטבול, הרי דמתניתין בשאין לו מים].

ו. וכן מדויק מדברי רש"י (בסע"א) 'אלא סברא הוא דכיון דנהנה צריך להודות למי שבראם' - רצה בזה להוציא מהמשמעות הפשוטה שהסברא אוסרת ההנאה, ופירשה בלשון חיוב דהסברא מחייבת להודות [ומצינו לשון 'גזילה' בכגון זה שאינו נותן את המחוייב ליתן, כדאמרינן (שם ו:ו) שמי שאינו משיב שלום לחברו נקרא גזלן]. (עפ"י הגר"ז גולדברג שליט"א).

(ד) והנה כתב הרמב"ם (ברכות א, ט) כל האוכל דבר האסור בין בזדון בין בשגגה אינו מברך עליו לא בתחילה ולא בסוף. ופירש בכס"מ שלמד כן מדאמרינן (בב"ק צד) הרי שגזל סאה חטים טחנה לשה ואפאה והפריש חלה כיצד מברך אין זה מברך אלא מנאץ ועל זה נאמר ובוצע ברך נאץ ה'. ודימה הרמב"ם ברכת הנהנין לברכת המצוות שאינו מברך על דבר הבא בעבירה. והראב"ד השיגו: 'טעה בזה טעות גדולה שלא אמרו שאין מברכין אלא שאין מזמנין עליהם וכו' אבל ברכה תחלה וסוף למה לא יברכו וכו'.

ויש לפרש שהראב"ד נקט בסברא - וכן הוא להדיא בהשגות הרמ"ך שם ובמאירי (בב"ק צד) - דהואיל ואסור ליהנות בלא ברכה, אין כל סיבה שלא לברך ויעבור על איסור נוסף, דאטו מי שאכל שום וריחו נודף יחזור ויאכל שום. וההיא דגזל חטים שאני דהתם בברכת המצוות מיירי שאין איסור לעשות המצוה בלא ברכה רק מצוה הוא דאיכא, ואין זו מצוה כיון שבאה לו בגזילה. משא"כ לענין ברכת הנהנין שגדר חיובה כאיסור גזל, למה יעבור על האיסור [ולענין ברכה שלאחריה ע' להלן].

ואילו הרמב"ם נקט שיסוד חיוב ברכת הנהנין הוא מצוה, וכדמשמע בדבריו בריש הלכות ברכות 'מצות עשה מן התורה לברך אחר אכילת מזון וכו' ומדברי סופרים לברך על כל מאכל תחלה ואח"כ יהנה ממנו', והלא ברכת המזון לאחריה ודאי היא בגדר מצוה, [כמדויק מלשונו ריש הלכות ברכות], ומשמע דדומיא דהכי תקנו לברך לפני - הלכך משהו הוא ברכת הנהנין לברכת המצוות דאין זה מברך אלא מנאץ. ואזיל הרמב"ם לשיטתו שפסק (ד, ב; ח, יב) כהר"ף שבספק אינו חוזר ומברך ברכות הנהנין.

והנה יש נפקותא נוספת בחקירה הנ"ל, בדין המכניס לפיו דבר וכשהוא בתוך פיו נזכר שלא בירך עליו, דאמרינן (בברכות נ-נא וברש"י) שבדברים הנמאסים אם יפלטם, וגם אי אפשר לסלקם לצד אחד בתוך פיו ולברך כך, כגון משקין - יבלעם בלא ברכה. והנה מזה משמע לכאורה שחיוב הברכה הוא כמצוה ולא כאיסור, שעל כן מתירים לו לבלוע בלא ברכה כיון שאין יכול לברך כעת.

אלא שדין זה שנוי במחלוקת, כי לדעת הראב"ד (בהל' ברכות ח, יב) יש לו לפלוט, 'ומה חסרון יש במלא פיו משקין אם יאבדו ולא יהנה מהם בלא ברכה'. ורק כשאין לו יותר והוא דחוק לאותם שבפיו 'התירו לבלען ולא יאבדו ותאבד גם כן הברכה שהרי גמר, שאם יפלוט אותם גם כן תאבד שאין לו יותר'. נראה שהראב"ד הולך כשיטתו דלעיל שחיוב ברכה מוגדר כאיסור, הלכך אין לנו להתיר לבלוע בלא ברכה, דנהי דאסור מלברך עתה מ"מ לא יהנה בלא ברכה. ורק במקום שאין לו מים

(ג) ונפקא מינה בין שתי שיטות אלו לאור האמור, באופנים שהגברא מחויב בברכה אלא שסיבה חיצונית מונעתו מלברך; שאם הוא חיוב 'מצוותי', הואיל ולמעשה אינו יכול לברך הרי אין כל סיבה שלא לאכול, אבל אם הוא חיוב 'איסורי' אין בכח הסיבה להתיר אכילתו, דסו"ס לא יאכל ולא יגזול הברכה, שהרי בעצם הוא מחויב בברכה. ונראה שיש בדבר כמה נפקותות מעשיות; -

האחת, כתב הט"ז (באו"ח סב) שהצמא בלילה במטתו, שאי אפשר לו ליטול ידיו ולברך - יהרהר הברכה בלבו וישתה. ובמשנ"ב כתב שאותם אנשים השותים בבית המרחץ בלא ברכה שלא כדין עושים שהרי שם אסור אף ההרהור [ולא דמי לנידון הט"ז שמותר בהרהור, וסמכינן בשעת הדחק דהרהור כדיבור]. ובבאור הלכה הוסיף 'דאין להתיר משום שהוא אנוס על הברכה שאינו יכול לברך - דזה היה שייך לומר רק אם היו אומרים תז"ל שהוא מצוה לברך ובאמת אחז"ל דאסור להנות בלי ברכה'. [ועוד הוסיף דהלא יכול לצאת מהמרחץ ולברך ולשתות או עכ"פ ליכנס בבית האמצעי ולהרהר שם הברכה]. ונראה שהוא הוא נידון דידן, דהואיל וגדר החיוב הוא איסור להנות בלי ברכה, נקט המשנ"ב דנהי שנדונו כאנוס כשהוא צמא במרחץ, סו"ס מה יתיר לו את האיסור. ודעת הט"ז נראה שנקט לעיקר שהוא מצוה, ולכך כשהוא צמא במטתו מתיר לשתות [בהרהור הברכה עכ"פ].

ועוד נפ"מ אפשרית, דהנה אמרינן בחולין (קז:): שאין ליתן פרוסה לשמש לאכול א"כ ידוע שנטל ידיו. ובתרא"י (סופ"ח דברכות) הביא שיש למדים מכאן שאין ראוי לתת לאכול אלא למי שיודע בו שיברך. ודחה שכיון שמתכוין לעשות מצוה שנותן בתורת צדקה - מותר. וכתב הב"י (קסט) שאין דבריו נראים, דהא ליתן לשמש נמי מצוה הוא ואפ"ה לא יתן לו אם לא יודע שנטל [וכבר דנו בהגשת אוכל למי שאינו שומר תורה ומצוות בזמננו, שי"ל שאם מניעתו גורמת לשנאה הרי נמצא דאדרבה מכשילו ב'לא תשנא', וכן דנו מצדדים נוספים]. אבל הב"ח כתב שאינה השגה, כי בשעה שנותן לו אינו עובר כלום אלא אדרבה מקיים מצות צדקה, ואם אחר כך הלה לא בירך באכילתו, אין זה עובר משום 'ולפני עור' בשעת נתינה. ונראה באור דבריו, שבהגשת פרוסה לאכילה למי שלא נטל ידיו יש בזה הכשלה באיסור, משא"כ במי שלא יברך, אין בזה הושתטת איסור אלא גרם מניעת מצוה לאחר זמן. ואולם דעת הב"י שאף בזה יש משום 'ולפני עור'. ויש מקום לומר שיסוד פלוגתתם הוא בנידון האמור, האם החיוב בגדר מצוה או בגדר איסור, דומיא דאכילה בלא נטילה.

לברכות המצוות, שאלו בודאי גדר 'מצוה'. ומאידך הוסיף וכתב 'וכל הנהנה בלא ברכה מעל'. וכבר דקדק באבי עזרי בגליוני הרמב"ם מה בעי הרמב"ם ללמדנו הלכה בתוספת זו. ונראה כמוש"כ הגרא"ל מאלין (ח"א ב) שרצה הרמב"ם לומר בזה דמלבד שברכת הנהנין בגדר 'מצוה', יש בה גדר 'איסור' [וכפי שביארנו, שהאיסור הוא מגדיר את חיוב הברכה גופא, לא כהטלת איסור על המאכל כל עוד לא בירך], ונפ"מ לכגון שאין יכול לברך וכד'.

ונראה שמקורו לשני הדינים הללו, ע"ד שכתב בעמק ברכה שם; האיסור להנות בלא ברכה, מקורו בסברא כמסקנת הסוגיא בדף לה. ועוד יש מצות ברכה, אשר מקורה בסוגיא בדף מח: דילפינן בקל וחומר, כשהוא שבע מברך כשהוא רעב לא כל שכן. והרי הברכה שלאחריה היא בגדר מצוה ולא איסור, כדמשמע להדיא ברמב"ם שם שעליה לא נאמרה הסברא דאסור ליהנות בלא ברכה, ומינה ילפינן דמצוה לברך כשהוא רעב על המאכל שניתן לו ליהנות ממנו עתה.

[בצל"ח פירש מה דאמרו בגמרא (מג:): מנין שמברכין על הריח שנאמר כל הנשמה וגו', והלא סברא היא שאסור ליהנות מן העולם הזה בלא ברכה, וכל הנהנה בלא ברכה מעל - משום דקול מראה וריח אין בהם מעילה, לכך הוצרכו לילפותא אחריתי. וביאר לפי זה הגר"י ענגיל (ציונים לתורה ז) דבברכת הריח איכא רק גדר מצוה, משא"כ באוכלין דאיכא גם גדר איסור. והאריך לפי דרכו בהרבה נפקותות.

אכן באבני נזר (או"ח לו) דחה, שאף שאין מעילה בריח הלא איסורא מיהא איכא (כמבואר בפסחים כו). ואמנם כן מבואר בלשון הרמב"ם ריש הל' ברכות ובפ"ט ה"א שגם בריח איכא להך איסורא ליהנות בלא ברכה כמו באכילה].

ואם תאמר, לפי זה כיצד יתפרשו דברי הרמב"ם הנ"ל גבי אכילת איסור, שהשווה זאת לברכת המצוות דאין זה מברך אלא מנאץ - והלא לשיטתו שיש בדבר איסור ליהנות בלא ברכה, אמאי לא יברך - וכשהגת הראב"ד. אכן הריטב"א (בהלכות ברכות א, יב) נתן טעם אחר בדברי הרמב"ם, דלהכי לא יברך על דבר האסור משום שאכילת איסור לא חשיבא הנאה אצל ישראל

נוספים והוא דחוק, התר מיוחד הוא שהתירו לבלעם. [ומה מדויקת תוספת לשונו שתאבד גם כן הברכה - כי עיקר גדר האיסור הוא בכך שגזול הברכה ולא גזלת המאכל כמו שנתבאר].¹

אמנם בדעת הרמב"ם מבואר דלא ס"ל כהראב"ד, שזו לשונו שם: 'אם היו משקין - בולען ומברך עליהן בסוף'. ופירש רבנו מנוח שמברך רק 'בורא נפשות' ואינו מברך עליהם ברכה שלפניה, וכפרש"י ור"ת. וכן הסכים הכס"מ בסוף דבריו לפרש דעת הרמב"ם, וכן נקט הגר"א לעיקר. וא"ש לשיטתו הנ"ל שהיא מצוה בעלמא הלכך במצב זה שאינו יכול לברך, רשאי לבלוע בלא ברכה.

והנה הראב"ד הבין בלשון הרמב"ם שמברך ברכה שלפניה לבסוף (וכן צדד הכס"מ בתחילה על פי רהיטת הלשון). והשיג הראב"ד דלא יתכן זה אלא בשדעתו לאכול יותר, שאם לא כן הרי גמר וכיצד מברך עתה. אמנם מסתימת דברי הרמב"ם שלא חילק אם אוכל עוד אם לאו משמע שהדין אמור בכל אופן.

ואכן דעת הרא"ש (בברכות נא) דהגם דקיי"ל במי שאכל וגמר אכילתו שלא יברך עתה ברכה שלפניה [דדברי רבינא שהשוה זאת לברכת הטבילה של גר, אידחון], מ"מ אם נזכר שלא בירך קודם שבלע - שפיר דמי לבלוע ולברך אחר כך, דאף זה חשיב כ'עובר לעשייתן' כיון שנזכר קודם הבליעה והיה ראוי לברך באותה שעה. ובספר עמק ברכה עמד על טעמו, נהי דחשיב עדיין שעת האכילה סוף סוף כבר מעל בהנאתו מן העולם הזה ומה יועיל בברכתו עתה להוציא מידי האיסור שנעשה². ופירש הדבר לפי גדר המצוה שבברכת הנהנין. וא"כ הרי מתאים הדבר גם כן בדעת הרמב"ם [אליבא דהראב"ד שהבין כוונתו שמברך ברכה שלפניה לאחר אכילתו], דלשיטתו הוא גדר 'מצוה'. וכן מפורש בדרכי משה (קעב) שהשווה דעת הרמב"ם עם הרא"ש.

אברא, נראה לדקדק בשיטת הרמב"ם דתרתו מילי איתנהו בברכת הנהנין: מצוה ואיסור, שהרי כאמור לעיל, מסדר דבריו בריש הלכות ברכות משמע שמשוה גדר ברכה לפניה לברכה שלאחריה שהיא מצוה. וכן מדויק מהמשך לשונו (בה"ג) שמשוה ברכות הנהנין

ז. ואף שבתחילת ההלכה לא השיג על מה שכתב הרמב"ם דבספק ברכה אינו חוזר ומברך, ומשמע דס"ל כהרי"ף וש"ר שאין איסור אכילה בספק ודלא כהר"י, י"ל שאף הנקט דאיסורא הוא מ"מ ספקו להקל כשאר איסורין דרבנן, וסובר שאין זה כדשיל"מ כיון שישוד הספק הוא על 'גזל הברכה' ולא על האכילה הלכך אין לומר 'עד שתאכלנו באיסור תאכלנו בהתר', דעל הברכה גופא מסתפקינן.

ח. י"ל בפשיטות דהסברא נותנת שיברך ויודה לאחר שנהנה אם לא עשה זאת מקודם, וכדברי אברהם אבינו לאורחיו.

לברך עליה. וא"כ אף מצד האיסור ליהנות מהעוה"ז בלא ברכה ליכא.^ט

ונראה לפרש בזה שיטת הב"ח (קצו רד) שחולה הנצרך למאכל אסור אינו מברך עליו [ואין כן הכרעת השו"ע וש"פ], ורק חולה ביוהכ"פ שהמאכל מצד עצמו התר - מברך עליו. ומה טעם חילוק זה והלא גם חולה האוכל נבלה, לאו איסורא קעביד אלא מצוה ד'וחי בהם' ואין שייך בזה כלל הטעם דמנאץ, ואמאי לא יברך - אך לפי טעם הריטב"א אתי שפיר, שמאכלות האסורים בעצם לא חשיבי הנאה שתקנו עליה ברכה, משא"כ דבר המותר בעצם כגון אכילה ביוהכ"פ, כל שעושה כן בהתר - מברך.

ה) ודאיתנין להכי, דבחובא דברכות הנהנין תרתי אית בהו כמבואר ברמב"ם, יש לבאר בזה כמה מילי דתמיהי בדברי הראשונים. דעת רבנו יונה (ברכות כז: בדפי הרי"ף) שהאוכל פרי פחות מכזית מברך לפניו 'שהכל', ונימק 'כדי שלא יהנה מן העולם הזה בלא ברכה'. [ואנן לא קי"ל כן אלא כשאר פוסקים דמברך ברכתו הפרטית]. וצריך באור מדוע אין מברך הברכה הראויה לאותו המין.

ונראה לבאר שיטתו על פי דבריו בראש הפרק (כה. בדפי הרי"ף), שפירש בהא דברכת 'שהכל' פוטרת שאר מינים, שעל כן מי שאינו יודע אלא ברכת שהכל יצא בה מידי מעילה אלא שצריך ללמוד [הברכות כולן] כדי שיברך הברכה הראויה לכל דבר ודבר. ומשמע מלשונו דהא דברכת 'שהכל' פוטרת הכל היינו רק לצאת מידי מעילה. ונראה לבאר עומק דבריו עפ"י האמור דבכל ברכה"ע תרתי אית בהו, מצוה ואיסור, וא"כ הרי כלפי המצוה לברך לפני המזון, תקנו ברכה פרטית על כל מאכל ומאכל, וכל שאינו מברך ברכה הראויה לו, לא קיים מצוותו. ואולם כלפי האיסור להנות מהעולם הזה בלא ברכה, בזה סגי בברכה על הנאת העולם בכללותו, והיא ברכת 'שהכל' נהיה בדברו' שעניינה ההכרה כי לה' הארץ ומלואה והוא נתנה לבני אדם. וזהו שכתב ד'שהכל' באה כדי לצאת מידי מעילה - כי לכך היא נתקנה מעיקרא, לברך על ההנאה מן העולם הזה, וגם למי שמסופק אודות הברכה הפרטית. [וכדברים האלה אמר מדנפשיה הגרא"ל (ב ג), ויצא ליתן טעם לפי"ז בדעת הסוברים שאם ברך על היין ברכת 'העץ' לא נפטר, דדוקא ברכת 'שהכל' נתקנה לפטור כל מאכלים. ועכ"פ עיקר דבריו יש לו בית אב בדברי רבנו יונה כאמור].

ועל כן נקט רבנו יונה שבפחות מכזית אין מברך אלא 'שהכל', שהרי כפי האמור לעיל (עפ"י העמק-ברכה) מקור ה'מצוה' דברכה שלפניה הוא בקל וחומר מהברכה שלאחריה, והרי ברכה שלאחריה אינה אלא בכזית, ואילו בפחות מכזית מברך לפניה רק משום האיסור ליהנות בלא ברכה כדברי הראשונים (בברכות לט. ובכ"מ). וכן הוא בתוספתא (ברכות ד, א) ובירושלמי (פ"ו) 'לא יטעום אדם כלום עד שיברך שנאמר לה' הארץ ומלואה. הנהנה מן העוה"ז בלא ברכה מעל עד שיתירו לו כל המצוות (= הברכות)'. ועל כן מברך 'שהכל' ולא את ברכתו הפרטית, כי ברכת 'שהכל' נתקנה כלפי ההנאה מהעולם הזה כשלעצמה בלא סיום המאכלים, ואילו הברכות הפרטיות המסיימות את המאכל שאוכל, נתקנו כמצוה של נתינת שבח על המאכל הפרטי שאוכל [או עכ"פ על המין הפרטי כדברי החזו"א (בספר הזכרון אבן ציון)], הלכך ברכות אלו נתקנו רק באכילה חשובה, דומיא דברכה שלאחריה.

וכן מבוארים בזה דברי התרומת-הדשן (לא) דבעיקר וטפל, אם מקדים לאכול הטפל מברך עליו תחילה [ומזה הוכיחו האחרונים דאף הטפל טעון ברכה בעצם אלא שברכת העיקר עולה גם עליו, הלכך כל שמקדים לאכלו, מחויב בברכה]. וכתב שמברך עליו 'שהכל'. ובבית יוסף (ריב) חלק על הוראה זו וכתב דלפי מה דקיי"ל שבשביל חסרון השיעור לא שייך בו ברכה אחרת, הכי נמי בדבר הטפל לא משתנית ברכתו. ובדרכי משה תמה: 'למה לא תשתנה ברכתו מאחר שהוא טפל לדבר אחר ואין עיקר ההנאה מאותו דבר שיברך עליו כברכתו הראוי לו אלא שצריך לברך שלא יהנה מן העולם בלא ברכה, וכשברך עליו שהכל הרי בירך, אבל פחות מכשיעור שהוא נהנה מהפרי או מהדבר שאוכל ראוי לברך עליו ברכתו ולכן אין לסור מדברי תרומת הדשן וא"ז'.

והרי דבריו מובנים היטב לפי הנ"ל, שמפני טפלותו אין לו חשיבות המין המסוים אלא שטעון ברכה רק מצד הנאתו מן העולם הזה שהיא אסורה בלא ברכה - הלכך מברך 'שהכל' שהיא הברכה שנתקנה על ההנאה מעולם הזה. ועל כן השוה הב"י דין זה לפחות מכשיעור שגם שם לא אבדה הברכה המסוימת אעפ"י שאין חשיבות למין הפרטי, ואילו הרמ"א ס"ל דהתם טעם החולקים על רבנו יונה לא משום דמברכין ברכה פרטית גם בלא חשיבות המאכל אלא משום שסוברים דלא אבדה חשיבותו בחסרון השיעור, משא"כ בדבר הטפל שכל אכילתו אינה באה אלא לצורך מאכל אחר ואין

ט. גם להכס"מ נראה דלא קשיא, שנקט הרמב"ם דנהי שאסור ליהנות בלא ברכה, סו"ס אין זו ברכה אלא ניאוצ, שהרי מברך את השם על מעשה המנוגד לרצונו יתברך.

איסור, דהואיל ואסור ליהנות בלא ברכה לכך יש לברך עליו תחילה וסוף.

ואזיל המאירי לשיטתו זו בברכות (לה) שמדויק מדבריו שגם בספק ברכה לאחרי יש להחמיר ולברך, והיינו כשיטתו שגם בברכה שלאחריה איכא גדר איסור. וכן מוכח מהר"ש בדמאי המובא לעיל, שכתב שהאונן מברך גם לאחרי - הרי שהוא בגדר איסור. [ומה שאינו מוציא, וכן אחרים אינם מוציאים אותו. מפני שאין שם קביעות אכילה. כמו שכתב בחזו"א דמאי ד, טז].

והשתא, כשם שביארנו בברכה שלפניה שברכת 'שהכל' היא ברכה כללית שתקנוה על ההנאה מהעולם הזה, כמו כן סובר ר"י בברכת 'בורא נפשות' שאין בה הזכרת מאכל כלל, שענינה ברכה על כללות בריאת העולם ומלואו הניתן להחיות בו נפש כל חי. [וכהברכה שלימד אברהם אבינו לבאי עולם, שעיקרה 'ויקרא בשם ה' א' עולם' - שיכירו שמשל מי שאמר והיה העולם הם אוכלים. וכדברי המדרש: פתחו ואמרו ברוך שאכלנו משלו. והיא הברכה המחויבת מסברא, הברכה הכללית דלה' הארץ ומלואה שהרי הכל נהיה בדברו, ולא הברכה המסויימת על המזון שהיא מצוה מיוחדת מהתורה ולא מסברא].

וזהו באור דברי הר"י שברכה זו 'אינה חשובה' כלומר אינה ברכה פרטית על המאכל אלא ברכה כללית. וכפי שכתבו המפרשים (ע' שו"ת הרשב"א ח"א קמט תתכג; שו"ת הרדב"ז ח"ב תשט) שלכן שנו עליה 'ולבסוף ולא כלום' (לז). - כלומר אין בה הזכרת הדבר שנהנה ממנו, או אין בה דבר חידוש של כלום רק מברך על כללות הדברים שלא נתיחדה להם ברכה אחרת. [ולדעת הגר"א ברכה זו נתקנה על כל המינים בשלב מאוחר יותר. ע' בהגר"א או"ח רח סק"ט ובהגהותיו לירושלמי ו, ד]. ועל כן אמר הר"י שאם אינו אוכל כזית שאין לה חשיבות אכילה, אין בה תקנת ברכה פרטית רק ברכה על ההנאה מהעולם, והיא ברכת 'בורא נפשות' שנתקנה על כך, הלכך אפילו בדבר שתקנו לו ברכה מסוימת, כל שלא אכל ממנו כשיעור המחייב אותה ברכה, צריך לברך עכ"פ על כך שנהנה מן העולם הזה משום גדר האיסור, בדומה ממש לשיטת רבנו יונה לגבי ברכה שלפניה, דבפחות מכזית מברך 'שהכל' על כל דבר. [ואפשר להוסיף הטעמה דלכך קרי ליה 'ולא כלום', שהמאכל עצמו אינו מטעין אחריו ברכה כלל, שהרי חיוב ברכה על המאכל המסוים אינו אלא בשבעת

אכילתו חשובה מצד המין המסוים, אין שם אלא ברכת 'שהכל' שהיא ברכה שנתקנה על ההנאה מן העולם הזה.

ובבאור הלכה (שם) הוסיף דהרמ"א אזיל לשיטתו שפסק (בסי' רד) כשיטת הרא"ה דמאכל חולים, יש לבריא האוכלו לברך עליו 'שהכל' ולא את ברכתו הפרטית. והיינו מהאי טעמא דאין לו חשיבות ועל כן אין בו גדר המצוה לברך על המאכל המסוים, אלא כדי שלא יהנה מן העולם הזה בלא ברכה מברך עליו משום גדר האיסור ליהנות בלא ברכה - הלכך מברך 'שהכל'.

1) משזכינו לכך, ניתנה ראש ונשובה לנידון ברכה שלאחריה שפתחנו בו, שמבואר בדברי הר"י בתוס' להחמיר ולברך על שתיית כזית והקשה רעק"א מה מקום להחמיר בספק ברכות, ונהי דבברכה שלפניה שמענו להר"י דס"ל שאסור לאכול מפני הספק הלכך יש לו לברך כדי להתיר אכילתו, אבל לאחר שכבר אכל, היאך יש לברך בספק ברכות דרבנן.

אך יתבאר הדבר עפ"י כל האמור, בהקדם הכתוב השלישי בשם ר"י (בתוס' ברכות לט), ד'בורא נפשות' כיון דלאו ברכה חשובה היא אפילו בבציר משיעורא מברכינן לה. ובראשונים (עתורא"ש ופסקי הרא"ש שם ותוס' ר"י סיריליאון המכונים 'תור"י החסיד' לברכות) מבואר שלדעת ר"י אף בשבעת המינים שברכתם מעין שלש, אם אכל פחות מכזית מהם מברך 'בורא נפשות'. והתוס' והרא"ש דחו דבריו דמאי שנא 'בורא נפשות' משאר ברכה אחרונה דבעי שיעורא. וגם מה טעם לומר שדבר שיש לו ברכה מסוימת, יברך עליו 'בורא נפשות' בדליכא שיעורא.

ונראה לומר בשיטת ר"י, דס"ל כסברת הרשב"א וכמשמעות הגמרא בסוטה המובאים לעיל, שהסברא דאסור לו לאדם ליהנות מהעולם הזה בלא ברכה קיימת גם כלפי הברכה שלאחר המזון. כלומר שאסור לאדם להנות מהעולם הזה בלא ברכה לפניו ולאחריו [רק דכשהוא רעב הסברא מחייבת ברכה בכלשהו ואילו לאחר המזון בעינן - לדעת רוב הראשונים - אכילה חשובה כדי לחייב נתינת ברכה ושבת על מה שאכל], ומלבד מצות הברכה יש בדבר גדר איסורא. וכן הוא להדיא במאירי ב"ק צד. דהנהנה ואינו מברך לפניו ולאחריו כאילו גזל'. ויש לדקדק כן גם מלשון הראב"ד הנ"ל (א, יט) גבי ברכה על מאכל

י. צע"ק אם כן מדוע לא תקנו ברכה כללית כגון 'בורא נפשות' למי שמסופק איזו ברכה שלאחריה צריך לברך, דומיא ד'שהכל' שתקנו כדי לצאת מידי מעילה.

שלאחריה. ואזיל לשיטתו (בדף יב) שבמקום הספק אסור ליהנות בלא ברכה, וכשיטתו (בדף לט.) שגם בברכה שלאחריה שייכת סברא זו דאסור ליהנות בלא ברכה, ועל כן מספק מברך לאחריה, כדי שלא תהא הנאתו בלא ברכה.

המינים ובשיעור אכילה חשובה, אלא שהאדם חייב לברך על הנאתו מן העולם].^{יא}
ואם כן מובנים דברי הר"י (בדף מט:) להחמיר ולברך ברכה אחרונה על שתיית כזית, שסבר שאין אומרים ספק ברכות להקל בברכות הנהנין, אף לא בברכה

יא. ושמא י"ל לפי"ז בפשט דברי הרמב"ם המובאים לעיל גבי הכניס משקין לתוך פיו דבולע ומברך עליהם בסוף, שהסכמת רוב המפרשים דהיינו ברכת 'בורא נפשות'. ואין מובן מה בא להשמיענו בזה. אך י"ל שדבר גדול השמיענו, שכשלא בירך לפניו מברך לאחריה 'בורא נפשות' אף בפחות מכשיעור, והיינו משום הסברא דאסור ליהנות בלא ברכה. וסובר דעכ"פ ברכה אחת בעי לברך מכת סברא זו. וההיא דאמרינן (בברכות נא.) בשכח ולא בירך דכיון דאידחי אידחי ולא יברך לאחר מכן, מיירי רק בנידון שיברך ברכה שלפניה לאחר מכן בנוסף על ברכה לאחריה (וכדיוק לשון הרמב"ם ד,ב שפירשה לשמועה זו בסעודה גמורה שמברך לאחריה) וע"ז אמרינן דאידחי כיון שכבר נתחייב בברכה שלאחר המזון, אבל לענין חיוב ברכה שלאחריה י"ל דלעולם חייב לברך אפילו בפחות מכשיעור.